Сидить шевчик на стільці,
На кумові постільці
Пришиває латку.
Аж у сінях двері — скрип
Далі двері в хату рип! —
Шелеп кум у хатку!

"Здоровенькі ви були!
А що ж мої постоли —
Вже, мабуть, готові?"
"Зараз будуть... Погодіть,
Що ж ви стогнете, як дід?
Чи вже ж нездорові?"

"Та не то щоб, боже, крий,
Був я дуже так слабий,
А так тілько нудно:
Розболівся вражий зуб
Та заріс тобі, як дуб,
Що й вирвати трудно..."

"Не журіться,— каже швець,—
А сядьте-но на стілець!.."
На стілець саджає,
В дратву зуба замотав,
Кінці разом посплітав,
До ноги чіпляє.

Але, звісно, у шевців
Все дірявії стільці,
Щоб то не душило.
Ото шевчик і зайшов,
Стихача діру найшов
Та хвать кума шилом!..

Кум підскочив, як той цап,
Та рукою ззаду лап
За грішнеє тіло:
"Недаремне ж я стогнав,
От коріння попускав —
Аж там заболіло!"

8 мая [1859]